

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2040/2021
09.02.2022. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Александар Павловић, адвокат из ..., против тужене ББ, предузетник из ..., власник СЗТР „...“, ..., чији је пуномоћник Владислав Тодоровић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3226/18 од 04.03.2021. године, у седници одржаној 09.02.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3226/18 од 04.03.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3226/18 од 04.03.2021. године.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П1 390/2016 од 26.04.2018. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев којим је тужилца тражила да се тужена обавезе да јој на име накнаде нематеријалне штете исплати и то: на име претпљених душевних болова због умањења опште животне активности износ од 250.000,00 динара, на име претрпљених физичких болова износ од 180.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 100.000,00 динара, са законском затезном каматом. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиље којим је тражила да се тужена обавезе да јој накнади трошкове поступка са законском затезном каматом. Ставом трећим изреке тужилца је обавезана да туженој накнади трошкове поступка у износу од 179.500,00 динара са законском затезном каматом почев од 26.04.2018. године до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3226/18 од 04.03.2021. године, ставом првим изреке одбијена је као жалба тужиље и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом, другом и решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке, у делу којим је тужилца обавезана да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 179.500,00 динара. Ставом другим изреке преиначено

је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу трећем изреке првостепене пресуде, у делу у којем је одлучено о камати на трошкове поступка, тако што је тужила обавезана да туженој на досуђени износ трошкова парничног поступка од 179.500,00 динара исплати законску затезну камату почев од дана када су наступили услови за извршење до исплате, док је одбијен захтев тужене за исплату затезне камате на износ трошкова поступка у преосталом делу за период од 26.04.2018. године, као дана пресуђења до дана наступања услова за извршење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Правноснажном пресудом одлучено је о накнади нематеријалне штете. По оцени Врховног касационог суда, имајући у виду природу спора, садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева, у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20). Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као ни потреба новог тумачења права у погледу примене одредбе члана 173, 174. и 177. Закона о облигационим односима. У конкретном случају, Врховни касациони суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним схватањем које је изражено кроз одлуке Врховног касационог суда. Поред тога, тужила није уз ревизију доставила правноснажне пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, какав је у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 01.03.2012. године, а поднеском од 28.10.2013. године тужба је преиначена повећањем захтева којим је тужила тражила исплату 530.000,00 динара, што чини вредност побијаног дела правноснажне пресуде.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић